

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 24477/2024
20.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Зорице Булајић, Ирене Вуковић, Јелице Бојанић Керкез и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Далибор Митић, адвокат из ..., против туженог Јавног комуналног предузећа „Црница“ из Параћина, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Јагодини Гж 474/24 од 19.04.2024. године, у седници одржаној 20.12.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против решења Вишег суда у Јагодини Гж 474/24 од 19.04.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против решења Вишег суда у Јагодини Гж 474/24 од 19.04.2024. године.

Образложење

Пресудом на основу признања Основног суда у Параћину П 1801/23 од 29.01.2024. године, ставом првом изреке, обавезан је тужени да тужиљи исплати на име накнаде нематеријалне штете на име претрпљених физичких болова износ од 40.000,00 динара и на име претрпљеног страха износ од 40.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења 29.01.2024. године до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 24.750,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Решењем Вишег суда у Јагодини Гж 474/24 од 19.04.2024. године, ставом првим изреке, преиначено је првостепено решење у ставу другом изреке, тако што је обавезан тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 36.000,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности решења до коначне исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име трошкова жалбеног поступка исплати износ од 27.000,00 динара.

Против правноснажног другостепеног решења тужиле је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне

примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. Закона о парничном поступку).

Законом о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20) су изричито прописани услови под којима Врховни суд може изузетно дозволити ревизију и одлучити о овом правном леку, онда када ревизија није дозвољена на основу члана 403. Закона о парничном поступку. Истицање погрешне примене материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије, искључиво уколико због погрешне примене материјалног права у другостепеној одлуци постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или потребе новог тумачења права.

У конкретном случају тужиља ревизијом оспорава правноснажно другостепено решење којим је преиначено решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је обавезан тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати 36.000,00 динара са законском затезном каматом, као и трошкове жалбеног поступка. Решење којим се одлучује о захтеву странке за накнаду трошкова поступка доноси се у сваком конкретном случају на основу одредаба Закона о парничном поступку којима су регулисана процесна правила одлучивања о захтевима странака за накнаду трошкова, па нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији, нити постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Сходно изнетом, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиље, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 10/23), па је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 420. став 6. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 28. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да ако је за утврђивање стварне надлежности, права на изјављивање ревизије и у другим случајевима прописаним у овом закону, меродавна вредност предмета спора, као вредност предмета спора узима се само вредност главног захтева. Одредбом става 2. овог члана прописано је да камате, уговорна казна и остала споредна тражења, као и трошкови поступка не узимају се у обзир ако не чине главни захтев.

Како је у конкретном случају ревизија изјављена против решења другостепеног суда којим је преиначено решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде и обавезан тужени да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати 36.000,00 динара са законском затезном каматом, као и трошкове жалбеног поступка, које не представља решење против кога се ревизија може изјавити у смислу члана 420. Закона о парничном поступку, ревизија тужиље није дозвољена.

Приликом оцене дозвољености ревизије, Врховни суд је имао у виду да је побјаним решењем преиначена првостепена одлука, али налази да у конкретном случају нема места примени одредбе о дозвољености ревизије на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, јер другостепени суд, по изјављеној жалби тужиље на

првостепено решење о трошковима, исто није преиначио на штету тужиље, а поред тога ревизија је изјављена против решења о трошковима поступка, када није дозвољена ревизија према врсти одлуке која се њом побија, сходно члану 403. у вези са чланом 28. став 1. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**